

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

SAMOROST

Než se rok s rokem sešel...

A je zas po maturitách, klasifikační konference a prázdniny na krku. Nedá se říci, že tenhle školní rok nebyl chudý na zážitky. Nový pan ředitel, chvíli jsme si na něj zvykali, on asi na nás taky. Přesuny se školním polesím, to si asi budeme zvykat hodně dlouho. Nezbyvá než být optimisty, což jsou prý většinou lidé, kteří podle starého vtipu nemají dostatek informací.

Škola spolupracovala i na úžasné výstavě, která je instalována ve Sladovně a má skutečně minimálně evropskou úroveň. Jmenuje se LES, a je vynikající nejen po odborné lesnické stránce, ale i grafickým zpracováním. Práce tří amerických grafiků se nezapře.

Nakonec odchody. Mistr republiky ve střelbě vzduchovkou a člen reprezentace Petr Nymburský sice do Samorostu nic nenaapsal, ale pro jméno školy udělal hodně. Stejně jako střelkyně Bára Šumová a Kristýna Netřvalová. Stejně jako Martin Švec, vítěz celostátní soutěže Dřevorubec junior, navíc dobrý trumpetista. Muzikantů odešlo několik, Jakub Novák, Honza Wohlmut, snad se někdo schopný v září objeví.

S Marcelou Slámovou se loučíme jejími verši, kterými uspěla v krajském kole literární soutěže „Prima sezona“ v Českém Krumlově. A znovu se objevuje evergreen Samorostu, tvorba téměř geniálního Honzy Poláčka, která by si už dávno zasloužila knižní provedení.

Přeji eventuálním čtenářům pěkné počtení a nám všem požehnané léto...

-moon-

REPORTÁŽ - Kulturně vzdělávací exkurze 2. A v Praze

V pondělí 28. dubna jela naše třída 2. A na představení ND „Strakonický dudák“. Ráno jsme se sešli před školou, rozdali si studené obědy a vyčkali na autobus. Jako doprovod s námi jeli Ing. Bušina, Ph.D., Mgr. Polanská, Ph.D. a naše třídní Mgr. Hanusová.

Cesta proběhla bez potíží, u Příbrami nám Ing. Bušina vyprávěl o hadcových doubravách a o úspěšném vývoji na haldách, které tam zbyly po těžbě uranu.

Po příjezdu do Prahy jsme vystoupili u Pražského hradu, kde se k nám připojil poslední člen výpravy PhDr. Šimůnek. Počkali jsme na výměnu stráží, prošli hradním nádvořím a zahradami.

Nerudovou ulicí jsme sešli k Parlamentu a Senátu ČR a přes Karlův most na Staroměstské náměstí. Potom jsme měli chvíli na oběd a program pokračoval návštěvou Přírodovědecké fakulty UK s přílehlou botanickou zahradou. To nás uchránilo před prudkou bouřkou, která se nad Prahou přehnala.

Zlatý hřeb programu – divadelní hra sama mě nenadchla, ale budova Národního divadla je opravdu pěkná. Navíc měla službu uvaděčka, která má lesáky obzvláště v oblíbenosti a ta nás o přestávce vzala na střechnu divadla, ke slavnému trojspréží. Bylo sice pološero, světla ještě nesvítala, ale i tak to byl krásný a nevědní výhled na večerní Prahu.

Po představení jsme jeli směr Písek, já konkrétně vystoupil už v Čimelicích. Myslím, že to byla povedená exkurze.

Jan Ziegler

Studentské volby do Evropského parlamentu

Ve dnech 28. – 29. dubna proběhly na středních školách a středních odborných učilištích po celé republice Studentské volby do EP. Projekt je organizován Člověkem v tísní a má zjistit, jak by volili žáci, kteří ještě nemají volební právo. Naše škola se do studentských voleb zapojila již podruhé (na podzim 2013 volby do PS). Cílem bylo především, aby si žáci zkusili, jak to probíhá u voleb na „ostro“. Vítězem těchto voleb se stala na naší škole, na rozdíl od většiny škol zapojených do tohoto projektu, TOP 09.

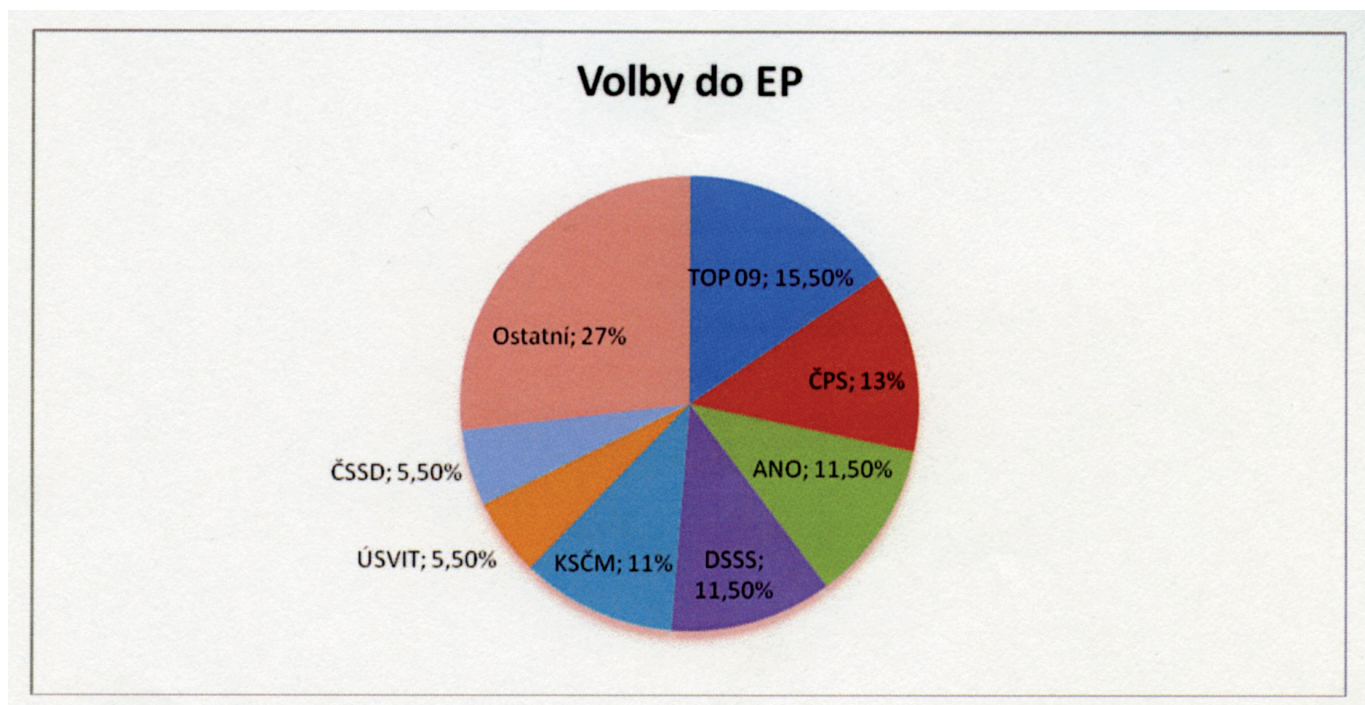
Výsledky voleb:

1. TOP 09 - 15,5 %
2. Česká pirátská strana - 13 %
3. ANO a DSSS - 11,5 %
4. KSČM - 11 %
5. ÚSVIT, ČSSD - 5,5 %
-
6. Strana zdravého rozumu – NECHCEME EURO - 3,5 %
7. Antibursík - 3 %
8. ODS a KSČ - 2,5 %
9. Koruna Česká - 2 %
10. Strana zelených, Strana svobodných občanů, Moravané a Věci veřejné - 1,5 %
11. KAN, KDU-ČSL, Romská demokratická strana, Hnutí sociálně slabých, Republika, ČSNS a Občané 2011 - po 1 %

Počet oprávněných voličů: 181

Počet odevzdaných hlasů: 149

Celkový počet platných odevzdaných hlasů: 147

Projektu **Studentské volby do Evropského parlamentu 2014** se ve dnech 28. až 29. dubna 2014 zúčastnilo 254 škol - 116 gymnázií, 118 středních odborných škol (SOŠ) a 20 učilišť (SOU). S nabídkou dobrovolné účasti v projektu byly osloveny všechny střední školy v České republice. Zastoupení jednotlivých typů škol nereprezentuje reálnou strukturu zastoupení škol dle jejich typu a dle regionálního

rozložení v ČR. Studenti zúčastněných škol odevzdali celkem 25 009 platných hlasovacích lístků. Možnost volit měli studenti starší 15 let ze všech registrovaných škol.

Myslíme, že by bylo zajímavé porovnat výsledky naší školy s ostatními školami v republice: Takže absolutní vítěz:

Česká pirátská strana 4 798 hlasů 19,19 %

A další pořadí:

ANO 2011 4 051 hlasů 16,20 %

TOP 09 + Starostové 3 024 hlasů 12,09 %

Úsvit 1 786 hlasů 7,14 %

Strana zelených 1 190 hlasů 4,76 %

Zajímavé jsou i celorepublikové výsledky podle typů škol.

	GYMNÁZIA	SOŠ	SOU
Česká pirátská strana	17,00 %	20,96 %	19,24 %
ANO 2011	15,37 %	17,48 %	11,66 %
TOP 09 + Starostové	18,95 %	7,33 %	5,86 %
Úsvit	5,36 %	8,58 %	7,23 %
Strana zelených	5,95 %	3,65 %	5,77 %

V Jihočeském kraji se zapojilo 6 gymnázií, 8 středních odborných škol (SOŠ) a 3 učiliště (SOU). Celkem bylo odevzdáno 1 567 hlasů.

Doufáme, že studentské volby se stanou tradicí na naší škole.

Volební komise

Petr Dygrýn, Pavel Peška a Vojtěch Toušek

Hnízdící čápy můžete sledovat díky webové kameře

Čápy na pištínském komíně sleduje webová kamera

Foto: Jitka Cibulová Vokatá

Pištín na Českobudějovicku má svoje zvířecí mediální hvězdy. Na jedenáctimetrovém držáku požárních hadic hnízdí čapí pár, které sleduje webová kamera.

Čtyřadvacetihodinový přímý přenos pozorovaly už stovky lidí. Čápům tato technická vymoženost nijak nevádí. Hnízdo s kamerou obsadili už druhý rok. Letos to vypadalo, že čapí pár očekával, zda se tato zvláštní ozdoba na jejich příbytku znovu objeví.

Čapí pár pozorovali už minulý rok studenti písecké lesnické školy společně se svým učitelem Františkem Čapkem. Letos chtějí porovnat záběry kamer a zjistit, zda se jedná o ty samé ptáky.

Pištínské čápy můžete prostřednictvím záběrů z webkamery sledovat přibližně do poloviny srpna. Přenos potrvá totiž do doby, než hnízdo opustí poslední čapí mládě. Všechny záznamy potom poputují na Českou zemědělskou univerzitu do Prahy, kde je zpracují a vyhodnotí ornitologové.

O čápech hnízdících na pištínském komíně natáčela redaktorka Jitka Cibulová Vokatá.

http://www.rozblas.cz/cb/zpravodajstvi/_zprava/hnizdici-capy-muzete-sledovat-diky-webove-kame-re--1339407

Ahoj všem,

posílám pár fotek vylíhlého mláděte čápa, které zachytila webkamera žáků písecké lesnické školy. Snímek je z 18. 5. ráno a mládě je čerstvě vylíhlé. Snad se zadaří a z vajíček se vylíhnou i ostatní a nakonec úspěšně vylétnou z hnízda.

Chtěl bych poděkovat Obecnímu úřadu v Pištíně, hlavně panu starostovi, za spolupráci.

Ing. František Čapek

SLUNÍČKO

Nadpraporčík Sluníčko projížděl rajon na svém oblíbeném motocyklu ČZ 175 Special z roku 1935. Velitel okruhu, kapitán Komrska z roty na Pastvišti, mu to trpěl. Sluníčko měl k dispozici služební motorku ve vojenských barvách, ale jezdil na své červené, do níž přečerpával benzin z té erární.

Kapitán i nadpraporčík byli oba vojáci z povolání, oba byli za první války na haličské frontě, oba nastoupili po válce do československé armády v tu samou dobu – v roce 1921. Jenže velitel Komrska měl vyšší hodnost, neboť byl ukázněný, ctěl řády a představené. To nikdo o Sluníčkově tvrdit nemohl. Byl to klacek, několikrát degradovaný, mající vojenskou službu u Stráže obrany státu za pěkné dobrodružství v místě bydliště. Rád popil, dalo by se říci, že byl občas i nedbalý ve svých povinnostech, ale náročnou službu vykonával rád a houževnatě. Byl to lidový typ, se všemi se znal a měl neomezenou informační studnici z rozhovorů s lidmi. Jenom v pátek večer měl vždy zařízení, aby na něj nikdy nevyšla služba. Hrával totiž ve Svatém Janu, tak se ta obec jmenovala, bulku s dvěma finančáky a německým sedlákem Brunem Kaltenhundem. Nikdo nevěděl, proč se sedlák jmenuje Studený pes a nikdy to nikdo nezjistil. V tomto kraji se kudla z holínky zabýskla ve vzduchu snadno.

Pak přišel Henlein a jeho: „Deutscher, deine Stimme nur für Sudetendeutscheartei des Konrad Henlein!!!“. Do ohně přilil olej i Hitlerův norimberský projev o bratřích utlačovaných Čechy, za hranicemi se objevil wehrmacht a dával zbraně vznikajícím oddílům ordnerů z civilního obyvatelstva a bývalých příslušníků Freikorpsu, kteří si mohli znovu začít hrát na vojáky jako ve dvacátých letech v Litvě. Na základech tradice starého Freikorpsu, vznikl nový, s přídatkem Sudetský. Zatím se nic konkrétního nedělo. Němci se přestali bavit s Čechy, zavládnu strach a nejistota. Soused se bál souseda. Sluníčko a jeho kumpáni tedy chodili hrát bulku do hospody v Pohameří, tam žilo poměrně dost Čechů, i starosta byl Čech. V místním hostinci se tudíž nemuseli bát, že je někdo podřeže. Bruno Kaltenhund si nad postel pověsil portrét Adolfa Hitlera a pušku Mauser Kar 98.

Sluníčko si dnešní jízdu na motocyklu vychutnával. Jeho jmenovec na nebi zářil a vysoušel životem vonící zemi po podzimním několikadenním dešti. Z lesů se pářilo a v těch oblacích bílé vodní tříště se kleuly malé duhy. Potok zurčel podmáčenou ladou a mezi kupkovitými trsy žluté zahřívající ostřice přes den stála v malinkých jezírkách voda, v níž se zrcadlilo nebe, v každé louži kousek. Sluníčko projížděl zatáčkou před osadou Weissemühle, kde člověk musel zpomalit i na dvacet kilometrů

v hodině, pokud nechtěl letem opustit rozbitou cestu a přistát v potoce, což se Sluníčkově nedávno povedlo.

Z okraje lesa třeskl výstřel. Sluníčko ucítil do boku náraz, jako by ho kopl kůň, skřípl zuby a křečovitě sevřel řídítka. Nahrbil se a nohy mu sjely ze stupaček, takže špičky brnkly o asfalt. Přestože ho polilo horko, pot na čele mu vyrazil studený a zaštípal v očích. Antonín Sluníčko v tu chvíli věděl, že už nikdy nespátí svého jednorozčného synka a ženu Jůlinku.

Ještě kilometr vydržet! Tam má Antoš stojku, ten se musí dozvědět, co se Sluníčkově stalo, musí varovat ostatní a říct jim, že už TO začalo. Ačkoli urazil tu vzdálenost ke kontrolnímu bodu za dvě minuty, myslel si Sluníčko, že je to věčnost. Cítil, jak ho opouští život, zrak se mu zamžoval, takže jel skoro poslepu. Ucházal jako probodnutá duše od automobilu.

Četař Antoš stál opřený o lípu a kouřil, nastavoval tvář slunečním paprskům a požitkářsky mhouřil oči jako spokojený kocour vrnící na klíně majitelky. Dneska ještě němcouři nezaútočí, říkal si v duchu. Slyšel zvuk motocyklu. To jede Tonda. Skočil za lípu s úmyslem, že Sluníčka znejistí. Toník bude pěkně vyplašený, když mě neuvidí na stanovišti. Mezitím to však byl on, Antoš, kdo se vyplašil a znejistěl. Blížila se k němu postava na motorce v uniformě. Byla divně shrbená, stroj s ní kličkoval od krajnice ke krajnici jako s opilcem v sedle. Antoš sice slyšel před chvílkou výstřel, ale protože bylo brzo ráno, mohl to být hajný, který střílel na srnce. Teď tušil, že to asi nebyl hajný, kdo střílel a bál se toho nejhoršího.

Zůstal však za stromem, kdyby to byla bouda, neboť člověk musí být opatrný. Podivný shrbený jezdec se rychle blížil. Antoš už poznával Sluníčka. Měl v popelavém obličejí bolestnou grimasu. Na rtech se mu srážela pěna, blůza jeho uniformy byla zčernalá nasáklou krví, která až na nohavici tvořila klikaté stružky. Jezdec přijel až k lípě a praštil sebou o zem. Spadl ze sedla a Antoš slyšel, jak praskla nějaká kost. Sluníčko se udeřil do hlavy a čepice se mu svezla do týla. Držel ji pásek pod bradou, takže nespada úplně. Čezeta ujela ještě deset metrů, zakličkovala a padla na bok, sunula se kousek po nádrži, pak setrvala na místě, karburátor se přeplnil benzinem a motor ztichl. Antoš vyskočil z úkrytu, opatrně se rozhlédl do všech stran, aby se přesvědčil, zda na něj také nečíhá ukrytý střelec a přiběhl k ležícímu nadpraporčíkovi. Klekl si na paty a přitáhl si Sluníčkovu hlavu na stehna. Naklonil se nad něj, až se jejich nosy skoro dotýkaly. Strhl raněnému čepici a odhodil ji, utrhnu mu knoflíky na límci, čímž uvolnil krk. Sluníčko obracel oči v sloup, že se panenky úplně schovaly pod

horní víčka jako při záchvatu padoucnice, chroptěl jako zraněné zvíře a ty hrdelní zvuky třásly celou průdušnicí. Z koutků úst se valila pěna. Jak sem vůbec mohl dojet? Průstřel vedl přes játra a určité vzal i spodní část plicního laloku, protože pod výstřelnou ránou na břišní straně byly na blůze přilepeny růžové kousičky plic mísící se s tmavohnědou kaší z jater. Střelili ho zezadu, svině. Antoš se roztrásl. Zakrvácenými rukama hladil Sluníčka po vlasech a rychle drmolil:

„Toníčku, Toníčku, ty přece neumřeš, vůbec to není tak zlý, jak to vypadá, Tondo, kručínál.“

Měl zastřený hlas, příšerně zbledl, držel slzy, je voják, nesmí plakat! Věděl, že Tonda umře. Lhal, ale Tonda to neslyšel, nevnímal, už když se blížil na motorce, v posledních metrech ani nevěděl, že jede.

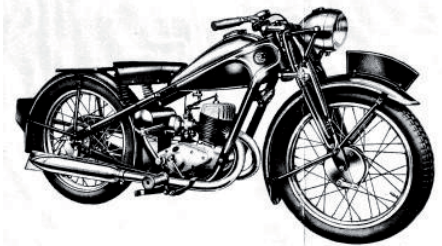
„Toníčku, Tondo, ježišmarjá!“

To už četař Antoš křičel. Stále mu hladil vlasy, přičemž mu rozmazával po studeném čele krev. Náhle se páteř Antonína Sluníčka prohnula jako luk a nehty se zaryly do kůže na dlaních. Celé tělo se zatřásl a pak zvadlo. „Chrrrrrrr,“ rozbité plíce vydaly poslední výdech. Agónie skončila. Nadpraporčík byl mrtev. Antoš na něj vyjeveně zíral. Opatrně vstal a utřel si třesoucí se zakrvácené ruce do kalhot. Je na nich Tondova krev, sakra, tu nesmyju, překryju ji, překryju ji jinou krví, krví jeho vrahu. Antoš natáhl závěr lehkého kulometu vz. 26.

„Tak jo, skopčáci,“ řekl, dívaje se na les na druhé straně potoka, na bývalé rakouské, nyní říšské straně.

První obětí tohoto nesmyslného násilí v onom kraji byla na světě. Nadpraporčík Antonín Sluníčko o takové prvenství nestál. Začala malá občanská válka... Ve všech kalendářích v Evropě bylo napsáno 21. září 1938.

Jan Poláček

NEJSILNĚJŠÍ ZÁŽITEK Z PRÁZDNIN

Nejsilnější zážitek letošních prázdnin byla moje první bouračka. Téměř přesně před rokem jsem si koupil své první auto. A hned jsem se do něj zamiloval. Byly s ním sice nějaké potíže, ale sloužilo dobře a hlavně to bylo pro mě jedno z nejhezčích aut co znám.

Rok jsem jezdil bez nehody a svému autu jsem maximálně věřil, tedy do chvíle, kdy začalo pršet. Jel jsem pro svou přítelkyni, bylo čerstvě po dešti a na „kruháci“ se to stalo. Vjel jsem na kruhový objezd a dostal jsem smyk, zadek auta mi „ustřelil“ a navedlo mě to do protisměru, kde stála kolona aut, do kterých se mi zaparkovat zrovna moc

nechtělo. Hodně jsem smyky trénoval, ať už na vodě, nebo na sněhu, a tak jsem reagoval. Bohužel jsem jel moc rychle a moje zadní pneumatiky čínské výroby mi také zrovna moc nepomohly a dostal jsme hodiny na druhou stranu. Sjel jsem ze srázu, předkem auta jsem škrtnul protisvah a auto se přehodilo na bok. Až po chvíli jsem si uvědomil, co se vlastně stalo, vylezl jsem z auta a zavolal odtahovku.

Já jsem z toho vyšel bez újmy, ale auto ještě pár týdnů v servisu bude. No, chybami se člověk učí a i mistr tesař se někdy utne. Myslím si, že to pro mě byla dobrá zkušenost.

Dominik Váchal

Sázavafest

O těchto prázdninách jsem zažil mnoho věcí a jednou z nich byl Sázavafest.

Sázavafest se konal v Benešově a byl to již v pořadí třetí ročník tohoto festivalu. První se konal v Sázavě, druhý v Kácově, ale z technických důvodů se festival přesunul ještě jednou, do Benešova.

Málokdy se vydaří počasí tak, jako se vydařilo na tomto festivalu. Po všechny dny bylo hezké počasí. Vystupovaly tam nejen české, ale i zahraniční kapely. Na festivalu byly hned čtyři velké stage a mnoho dalších, které byly rozmístěny po Benešově, ale na těch už kapely nevystupovaly. Na festivalu si přišel každý na své díky pestrosti hudebních žánrů a akcí, které doplňovaly celý program. O jídlo a pití zde nouze nebyla, byly tu alkoholické i nealkoholické nápoje a jídla tu bylo taky dost.

Lidé, kteří byli na celém festivalu, se ubytovali ve stanovém městečku, které bylo v objektu festivalu. Většina lidí využila příležitosti jít ve čtvrtek, protože byl vstup zdarma, a kdo by nešel zadarmo se podívat na punkovou skupinu např. WOHNOUT nebo na reagge umělce Mr. Cocomana a Dr. Karyho? Festival jsem si náramně užil, velice mě zaujalo DRUM CIRCLE s TOKHIM, což je bubnování s publikem. Festival byl skvělý a těším se na příští.

Antonín Moravec

Norsko

O prázdninách jsme se odhodlali jet do Norska, ale už při výjezdu začaly hádky s rodinou, přitom šlo o úplné maličkosti.

Po výjezdu a úmorné cestě po dálnici a cestách v Německu jsme zjistili strašnou věc, zapomněli jsme řízky.

Dorazili jsme do přístavu v Trondheimu, přestoupili jsme na trajekt a plavili se po moři do Dánska. Z dálky jsme viděli spoustu větrných mlýnů a široké zelené luhy. Bohužel jsme si Dánsko nemohli pořádně prohlédnout, protože nás čekal další trajekt - do Norska.

Asi po dvou hodinách jsme byli u cíle. Zdálo se, že vše vychází, bohužel ne. Trajekt nám ujel. Po dlouhém čekání trajekt opět přijel a my jsme se nalodili. V kajutách jsme se do růžova vyspali a konečně tu bylo Norsko.

Zajeli jsme se podívat do hlavního města a na Trolí stezku, která byla vysoko v horách. Večer jsme se ubytovali v chatě u zátoky. Hned ráno jsme vyrazili na lodi chytat ryby. Sice nám byla zima, ale za ty úlovky to stálo.

Celý týden jsme strávili chytáním ryb a poznáváním památek, kultury a obchodů.

Bohužel, dovolená končila a my jsme museli domů.

Michal Škornička

V tomto čísle začínáme vydávat rozsáhlý text Jana Poláčka „Nenávist“, který čerpá náměty ze svého rodného Pošumaví. Dílo je rozděleno do kapitol a popisuje dramatické události ze starší i mladší historie tohoto kraje.

redakce

NENÁVIST

Osa událostí v tomto příběhu se stala podobně, jako je popsána. Osoby a místa mají fiktivní jména. Nejedná se o přímou rekonstrukci událostí. Příběh však stojí na opravdových osudech konkrétních lidí.

Likvidace

Byl pěkný letní den. Jen nad jedním koutkem světa se slunce snažilo prodrat přes oblak prachu a dýmu, který zahaloval jako jemný šat nebe. Skrže clonu prosvítala ohnivá koule jen jako bílý kruh. Vrstvy mračen prachu se před bílým kotoučem proháněly ve vlnách, v nichž slunce občas mizelo úplně. To potom po zemi, po tomto zbídačeném kousku, jenž jsme tento týden, v jeden z týdnů v roce 1959, měnili v totální pouštinu, v kus zapomenutého kraje, kde nesměl zůstat jediný dům, jediný zbytek ulice či sadu, přeběhl pruh stínu. Likvidovali jsme už tak zašlé památky bytí generací lidí, které zde bydlely tři sta let a dokázaly v souladu s šumavskou krajinou pokojně žít. Nedávno, poměrně nedávno, ale lidé posledního pokolení udělali chybu. Právě v těchto končinách začalo v roce 1938 řádění podnícené uměle vyvolanou nenávistí. Byl jsem tenkrát děcko a dodnes nechápu, co se vlastně stalo, jak k tomu mohlo dojít? Když jsem pomáhal ničit opuštěné domy, kde od šestačtyřicátého nikdo nežil, necítil jsem lítost ani výčitky svědomí, cítil jsem zadostiučinění. Smést to z povrchu a zničit stopy kdysi poklidného a těžkého života německých Šumavanů, bémáků, boemische Deutscher. Možná, že právě tady žil ten kluk, co mi zákeřně zavraždil tátu. Táta byl první obětí toho šílenství, které ve zdejší oblasti pohraničí propuklo.

Těžký buldozer svou radlicí vyvracel ze země jabloně. Stroj zabral, z výfuku se vyvalil modrý dým, jabloň zasténala a z větví začala pršet jablka, malá nedochůdčata. Neboť několik let stromy nikdo nestříhal, větve vyrážely nespočet vlků, které nepouštěly k plodům slunce. Kořeny vyvrácených stromů trčely k nebi a žalovaly, nevím komu. Druhý buldozer jezdil za kostelem s rozebranou střechou po hřbitově. Rovnal se zemí, porostlou pelyňkem a kopřivami, hroby. Zamačkával náhrobky do hlíny jako červy. Lámal litinové kříže a drtil zohavená těla Kristů ronící krvavé slzy. Tady válka neskončila. Probíhala tu v netradiční podobě, byla to válka vyhlazující historii. Voják na velkém stalinci drtil radlicí a ocelovými pásy vše, co stálo před ním. Občas vykřikl nějaké jméno, které se mu podařilo přecíst na některém z obelisků.

„Rudolf Vorreiber, Marta Prohasek, Adolf Scherhauser, Marlene Kutchera, Herbert Katchena. Kurva, člověk zírá, kolik těch parchantů se jmenovalo skoro jako naši lidi,“ pronášel nadšeně.

Několik tanků bez věží rovnalo chalupy. Masivním pancéřováním tanky prorazily zed' z trámů a jednoduše domem projely. Stavení se na tank zřítilo a ten vyjel z troskek na druhé straně. Bylo to impozantní. Strašné, ale obdivuhodné. U domů, které měly nosné stěny z kamene, se srazila střecha demoliční koulí a jeřáb na ženijním vyprošťováku do odkryté místnosti položil traverzu. K té se oknem přitáhl řetěz, k němuž se traverza upevnila. Druhý konec řetězu byl uchycen k zádi tanku a ten tím, že popojel, stavení strhl. Lampasáci mezi hromadami sutě a polámaného dřeva seděli kolem ohně, na kterém vařili v kotlíku kafe.

To vše jsem pozoroval z věže kostela. Chyběl tu zvon. Zvonice neměla srdce, neměla už nic, pro co by existovala, nic, co by jí dávalo smysl. Špička kostelní věže měla nadmořskou výšku přesně 1000 metrů. Zajímavé, jak to tehdy trefili...

Vyvrtil jsem ručním kolovrátkem díru do zdi a připevnil nálož. To byla poslední. Naštěstí byl kostel cihlový a kamenné měl jen základy. Štěstí pro mě. Vyhodit do povětří cihlovou stavbu není problém. Je mi 21 let, nikomu jsem ještě nedaroval život ani lásku, ale umím bourat a ničit. Umím proměnit stavby v ruiny a prach, umím z kousku sajrajtu, který vypadá jako plastelína a voní po hořkých mandlích, vytvořit ohnivě žhnoucí peklo, v němž létají trosky a střepy a člověku to vysává z plic vzduch jako vývěva. Armáda mě to naučila. Natáhl jsem dráty a prošel všechny nálože a jejich spojení.

Stál jsem v kostelní lodi a byl jsem poslední člověk na Zemi, kdo viděl tohle místo. Vytlučenými okny na dlaždice napadalo listí, které zde tlelo a černalo. Místo vůně kadidla - vůně tlejícího listí - anděl s uraženými hlavami, rozbítý oltář, zhanobený svatostánek, bezruký Spasitel na kříži s bolestí a utrpením ve tváři zkrvavené ze zranění od trnové koruny, malomocné fresky na zdech s odstávajícími pláty loupající se omítky. Omítka v chrámové lodi, jako celý tento kraj, trpěla kožní chorobou. Vyšel jsem ven a kývnul na podporučíka Řehoře.

„Vyklidit prostor!“ roznášely se rozkazy.

Tanky a buldozery odjížděly do bezpečné vzdálenosti. Zalehli jsme za násep silnice, vzdálený dobrých padesát metrů od kostela. Slyšeli jsme křik a nadávky. Vesnice se nacházela pouhých dvě stě metrů od státní hranice Československé republiky a Rakouské republiky. Křik přicházel právě z Rakouska. Těsně za hranicí stáli lidé a německy nadávali. Nevšíkali jsme si jich. Jen desátník Haman běžel jako šílenec k čáře a řval:

„Držte huby, vy svině. Vy nacistický hajzlové a čumte se, vy prasata. Měli jste zůstat v těch barákách a měli jsme vás v nich upéct za živa, kurvy!“

Desátník Haman měl rodinu v Ležákách...

„Desátník Haman, do prdele, vraťte se a kryjte se!“ řval Řehoř a na čele mu naběhla tlustá žíla. Byl vzteky bez sebe. Tohle místo bylo nasáklé nenávistí a každý se nakazil. Z rakouské strany začaly létat kameny a Haman v jejich spršce kličkoval jako zajíc. Když byl mimo dostřel žulového deště, rozkročil se a rudý vzteky natáhl samopal. Namířil jej na Germány, kteří okamžitě ztichli. Náhle se z jejich shluku vynořilo pět příslušníků Grenzpolizei a namířili pušky na Hamana. Stáli naproti sobě na šedesátimetrovou vzdálenost a ježili jedni na druhého hlavně zbraní. Haman vybil samopal a šel k nám. Rakouští pohraničníci sklonili pušky k zemi. I na naší straně bylo slyšet cvakání závěrů a typických zvuků, které vzniknou vytáhnutím zásobníku ze samopalu. Málem jsme zde začali třetí světovou válku, pomyslel jsem si. Jak málo stačilo k tomu, aby se všechno opakovalo. Stačil jeden výstřel a rozpoutalo by se nové vraždění. Haman si odplivnul a když došel k nám a zalehl, procedil mezi zuby:

„Henleinovci zasraný.“ Trásl se mu ruce.

„Haman, tohle si odserete,“ řekl celkem klidně Řehoř. Někdo špitl:

„Ten kretén nejspíš vyfasuje Sabinov.“

Jestli měli Němci Thurgau a Rusové Sibiř, Sabinov na Slovensku se jim mohl rovnat.

„Odpal za třicet sekund.“

Vojáci si nasadili přilby, některé byly ještě z prvorepublikové armády. Připevnil jsem svorkami dráty na detonátor a odpočítával. Tři, dva, jedna. „VÝBUCH, výbuch, výbuch, výbuch!“ neslo se po řadě. Zmáčkkl jsem knoflík. Všichni si zacpali uši a otevřeli ústa. Pár vteřin ticha. Poručík Řehoř se na mě tázavě podíval. Usmál jsem se. Vždy jsem cítil zvláštní vzrušení před odpalem. Mezi zmáčknutím tlačítka a explozí první nálože je vždy krátká prodleva. Miloval jsem tu vteřinu.

Rána. Zадunění exploze. Polovina kostelní věže se utrhla a jako raketa vylétla o metr výše kolmo nahoru, kde se rozprskla jako šrapnel. O zlomek vteřiny později vybuchla spodní polovina věže a urvala se od chrámové lodi, v ten samý okamžik se odlomil výklenek presbytáře jako z perníku, a přístavek sakristie se rozprskl jako z velké výšky upuštěná mísa suchého hrachu. O další zlomek vteřiny později se chrámová loď sesunula svisle na zem, jako by ji cosi vtahovalo pod povrch. Dobře jsem to načasoval, pochválil jsem se. Měl jsem snahu, aby mé výbuchy byly efektní a tenhle se opravdu povedl. Řítila se na nás clona růžovošedého prachu, jenž pokrýval těla vojáků. Lidé se rozkašlali. Moc brzo se nadechli.

Byli jsme schovaní v tom oblaku ještě minutu, pak se to začalo usazovat. Poručík si protřel slzející oči a pochválil mě:

„Dobrá práce, desátníku Sluníčko.“

„Sloužím lidu,“ řekl jsem automaticky bez jakýchkoliv známek emocí a zapálil si cigaretu.

Vesnice Windeschlag přestala nadobro existovat. Nadobro tento kraj přestal být sudetami a stal se zakázaným hraničním pásmem.

Rozhostilo se naprosté ticho, jen z rakouské strany sem doléhaly v pravidelném staccatu krátké suché zvuky. Malý chlapec, tak šestiletý, tleskal. Z davu se vynořila něčí ruka a vtáhla ho do chumlu těl diváků.

„Je po všem,“ řekl jsem.

Jan Poláček

*Už stromům spad žal,
vítr na pole svál listí,
podzim létu dal mat,
to zbyde nám v myslí.*

*Modřín žlutě se zbarvil,
snad aby oslnil borovicí,
ta však k paprskům slábnoucím
tvrdohlavě otáčí svou „makovicí“.*

*Kluci zas sázejí
do žhavé nati
zemáky zlatavé,
berou je z trati.*

*Kde vagony poslední
vezou je v dáli,
do krajů špinavých
a velkoměst naší máti.*

Jan Woblmutb

Rybářská výprava za kapry

Byl poslední týden školy a s kamarády jsme se netrpělivě rozmýšleli, kam vyrazíme o letošních prázdninách na rybářskou výpravu. Padaly různé nápady, kam vyrazit, někdo navrhoval týdenní výpravu na řeku Moravu na sumce, jiní zase na vysněné patnáctikilogramové kapry na soukromý revír do Žďáru nad Sázavou, dokonce padl i návrh vyrazit do zahraničí, přesněji do Norska na tresky na ostrov Hitra, ale nakonec jsme se stejně shodli, že budeme chytat ryby na naší nejbližší dostupné rybářské vodě v Měříně, kterou všichni dobře známe, a tak tedy zbývalo jen zabalit vše, co bylo potřeba a vyrazit.

Nejprve jsme si nachystali krmení, které se skládalo z vařeného partiklu a sušených pelet a boilie, dále jsme nemohli zapomenout na pruty, zvukové signalizátory, bivaky a jinou potřebnou výbavu, bez níž bychom se neobešli.

Po příjezdu k vodě netrpělivě pozorujeme tichou a klidnou hladinu bez jediné vlnky, kdy tušíme, že by to mohlo brát. Rychle zakrmujeme svá lovná místa a nahazujeme pruty. Přibližně 10 minut po nahození přichází záběr, je to první krásný vypasený kapr. Než stihl dostat kapr svobodu, visí už na prutu další. Za celou tuto dvoudenní kaprářskou výpravu bylo chyceno čtyřicet šest kaprů ve třech lidech, něco takového nelze zopakovat. Na tento výlet vždy rád vzpomínám a rád se na toto místo vracím s dobrým pocitem.

Miroslav Křivánek

Peticí bojují za zelené stromy na Šumavě

Šumava – Petici, která se staví proti rozšíření prvních bezzásahových zón v Národním parku Šumava (NPŠ) a požaduje jejich vyhlášení zákonem do 20 procent území, dnes její iniciátoři odevzdají senátorům.

Konkrétně předají druhou část petičních archů s 3327 podpisy. Celkově je pod peticí 14 252 podpisů. Archy převezme Jaromír Jermář, předseda Výboru pro vzdělání, vědu, kulturu, lidská práva a petice, za přítomnosti senátora Jana Veleby. Petenty zastoupí poradce v lesnictví Petr Martan, předsedkyně Konfederace politických vězňů ČR Naděžda Kavalírová a Josef Kalbáč, bývalý senátor.

Petr Martan nasbíral přes tři tisíce podpisů pod petici mezi občany Vimperska a Strakonicka. „Lidé zde žijící si uvědomují, že v případě uschnutí lesů v jihočeské části Národního parku Šumava budou ohroženy jejich životně důležité zdroje vody. Jen zelené a vzrostlé lesy mají plnou schopnost akumulovat spodní a povrchové vody. Pokud uschnou lesy v pramenných oblastech řek Vltavy, Volyňky a jejich přítoků – bude to mít vliv na pokles hladin spodních vod a lze očekávat nedostatek užitkové vody v rozsáhlém území,“ řekl Petr Martan.

Autoři petice chtějí upozornit, že zachování zelených lesů v území jihočeské části Šumavy je důležité také proto, aby se tam akumulovala voda v období sněhu a dešťů a pozvolna se uvolňovala do řeky Volyňky a Blanice tak, aby nezpůsobovala povodňové škody a zatopení měst Strakonice, Husinec, Bavorov, Vodňany a Písek. (der)

Deník, Jižní Čechy, 18. 6. 2014

Po dvou týdnech přijíždím domů. Hodiny ukazují 16 hodin. Vyndám svůj fotoaparát a dám nabít baterie. Něco kolem 19. hodiny se oblékám a vyrážím do lesa.

Asi po deseti minutách pozoruji srnu. Dostávám se blíž a blíž, ale najednou krok ode mne se zvedá kus srnčího a zahazuje úprk. Srna ve vysoké trávě chvíli stojí, a tak fotografuji. Netrvalo to dlouho a i ona mizí v lese. Jdu dál vyjetými koleje a opět narážím na srnu. Jde z vysoké trávy do remízku, a tak její chůzi pomalu kopíruji. Srna zalezla do remízku, ale já

K O N E Č N Ě D O M A

byl naštěstí v tom samém místě, ale o kousek dál. Beru fotoaparát a dělám snímek. Srna se jen ohlédla a pomalým krokem odchází. Nyní stojím mezi remízky sám, tedy ne tak docela.

Ve vysoké trávě vidím černý flek. Koukám dalekohledem a obeznávám bachyni. Najednou se u ní objeví druhá a třetí a k tomu ještě parta selátek. Co teď? Tráva vysoká a moc se fotit nedá. Hlavou mi problesklo jedno řešení. V pravém remízku je stará kazatelna. Cesta k ní je plná větví a suchého listí.

Stojím u žebříku a oddechuji si. Povedlo se, jsem tady. Po shnilém žebříku lezu nahoru. Výhled mám dobrý a prasata se stahují tam, kam

potřebuji. Otvírám staré okno a hlavou si ho přidržuji. Beru fotoaparát a fotím jak o život. Černá asi po deseti minutách opět zalézá zpět do vysoké trávy. Potichu zavírám okno a dveře od kazatelny. Sedám si na shnilý žebřík a ještě chvíli je pozoruji. Slézám zpět na zem a koluje ve mně hřejivý pocit. Měl jsem štěstí a povedlo se mi zase něco vyfotit. Vylézám z remízku a opouštím louku. Pomalým krokem jdu domů.

Děkuji přírodě za tak krásné zážitky. Myslivosti a fotografování ZDAR!

Patrik Olt

Můj zážitek z prázdnin – SJÍŽDĚNÍ VLTAVY

Po týdenní přípravě nakupování, objednávání a zajišťování všelijakých věcí jsme konečně vyrazili na chatu do Nové Pece u Lipna.

Sotva jsme se vybalili, už jsme seděli v autobuse do Lenory, kde mělo naše dobrodružství začít. V Lenoře jsme obstarali poslední důležité věci a hurá na vodu.

Ale moc velké hurá to nebylo. Hned v první zatáčce naše loď ztratila balanc a my jsme poznali velmi nízkou teplotu vody. Ne-zoufali jsme a jeli dál. Postupně nás řeka naučila různé manévry, jak ji můžeme zdolat. Pak jsme se už nemuseli bát a mohli vychutnávat krásnou šumavskou přírodu. Skoro bez námahy jsme „dopádlovali“ až k Soumarskému mostu., kde se naše žaludky do-syta najedly, a tak jsme mohli bez problému pokračovat.

Vltava postupně slábla, a tak už nás to nebavilo. Po velmi slabém

proudu řeky a ženoucí se bouřce jsme na nejbližším místě sbalili lodě a běželi se schovat do hospody. Poté, co se dvouhodinová bouřka přehnala, jsme co nejrychleji utekli na nejbližší vlak a jeli zpět na chatu, kde už na nás čekalo sluníčko, které nás nutilo podnikat další a další výlety či různé túry ...

Petr Kolář

Svetr

*Můj kamarád Petr,
má nový psí svetr
koupil jej ode mne za pět set,
já jsem ho nosíval již pár let
svetr je mé výroby,
jsou na něm pěkné ozdoby
Petr bere drogy,
ten svetr je z dogy
pejssek byl tety,
já již nemám věty
přejela ho traktorem,
tím bledě modrým zetorem,
to je konec povídky,
půjdu si dát haribo medvídky.*

Jiří Šimpach

Starcův sen

*Sám sebe si zahodil, v prachu hvězdy hledáš
V pohádce sis žil, na svůj život čekáš
Chtít mnohdy nestačí, musíš si přát
Princezna přitancí a bude ho znát
K tvému verši ten správný rým
Tak už si nelži, věř příběhům svým
Zvedni hlavu, noci tváří v tvář
Najdeš hvězdu, tak jako pravdu lhář
Z minulých pocitů skládáš novou chvíli
Až dojdeš k zenitu, poznáš, čím jsme kdysi byli*

Ráno

*Když probudí se den, země zlehka dýše
Z mlh odbání sen a slunce stoupá výše
Pro někoho tohle bude ráno poslední
Pro jiného zas počátkem všech dní
Včerejší křivdy dnešek zapomněl
Rozpustil ledy, smutek odletěl
Nad krajinou zaplál naději svit
smutná srdce zahřál bláznivý cit
Pro všechny své sny nevidíš už svět
Vzdal jsi se pravdy pro pár sladkých vět
Malíček k malíčku červenou nití
Jak pavouk do sítě, muško, tě chytí
Pomstít se za lásku, mít nazpět ten čas?
Jak na sebe sázku prohrát zas a zas.*

Ozvěna morálky

*Dnešní svět je nemocný, ve vše ztratil víru
Svědomy se uprosí a v srdci chová špínu
Snad v očích všech nepravost je správná
Kde bezpráví děje se, provolá se sláva
Kolem hlavy létají myšlenky ty černé
S životem tu skoncovat je životu věrné
Těch, co zlo páchají, pekel nejzazší je kruh
S těmi, co jen přihlíží, splácí si svůj dluh
Tak tomu bude do skonání světa
Když ideály ztratíš, jdeš bahnem života*

Z tvorby Marcely Slámové

Co jsem dělal o jarních prázdninách?

Mé páteční dopoledne v Mateřské škole v Mladé Vožici. Matka mého kamaráda Michala Dohnala je učitelkou v mateřské škole a vyprávěla, že děti z její třídy povídaly, že by chtěly vědět něco o lese a o zvířatech. Vypravili jsme se tedy s Michalem v pátek dopoledne místo do práce - do lesa - do školky.

Vzal jsem s sebou mého psa Almu, dvě trofeje srnců, deku z vydry a selete, několik parůžků ze srnců, losa, daňka a jelena, pás na patrony a několik mnoho prázdných kulových a brokových patron. V záloze jsem měl připraveny ještě patrony malorážkové. Michal jich našel také veliké množství. Oba jsme s sebou měli ještě naše stále nejoblíbenější hudební nástroje, borlice.

Začalo to celkem nevinně, po příjezdu do školky se na nás děti usmívaly, pokřikovaly a obdivovaly mojí Almu. Začali jsme tedy s Michalem vyprávět o myslivosti, o škole, kterou společně navštěvujeme a kde se pokoušíme vzdělávat. Já jsem dětem zahrál Já do lesa nepojedu, ony byly poměrně nadšené, vše se jim moc líbilo, hladily Almu. A pak se to stalo.

Při vyprávění o zbraních jsem dětem rozdál kulové a brokové prázdné patrony. To byl kámen úrazu. Děti se s nimi počaly tlouci, strkat si je do nosu, uší, úst a házet je po sobě. Měly absolutní zájem o nás dva, vyprávění je nezajímalo, snažili jsme se je překřičet, ale byly jako smyslů zbavené, dokonce i Alma si došla lehnout za roh na zem a usnula. Po deseti minutách už některé děti plakaly, většina z nich patrony poztrácela, jiné jim je kradly, dokonce je začaly házet i po nás a pokřikovaly, že nás zastřelí, šili s nimi zkrátka všichni čerti.

Pomalou, ale jistě, jsme si zabalili věci do batohů a odcházeli a v tu chvíli mi proběhlo hlavou, co by se stalo, rozdat jim patrony do malorážky, nevím, no asi by byly po obědě.

Závěrem dodám, že se s námi asi nerozloučily, zajímaly je jen ty patrony. Učitel ze mě asi nikdy nebude a už vůbec ne ve školce, proto jsem šel odpoledne do lesa kácet břízy u pole, kde jsem se od těchto, s prominutím „smradů“, odreagoval.

Mateřským školám
ZDAR

Martin Švec

Děti z Mateřské školy v Oslově rozvěsily budky

V rámci lesní pedagogiky, kterou provádí studenti třetího ročníku VOŠL a SLŠ B. Schwarzenberga v Písku, vyvěsili předškoláci z MŠ Oslov devět budek pro sýkoru koňadru. Budky vyrobili studenti lesnické školy v rámci hodin lesnické zoologie a ochrany lesa. Podpora hmyzožravého ptactva je nedílnou součástí biologické ochrany lesa. Touto cestou lze v našich hospodářských lesích předcházet kalamitám způsobených listožravým hmyzem. Tato prevence je nejen ekologická, ale také levná. Navíc tímto způsobem žáci lesnické školy podporují u nejmenších dětí zájem o přírodu.

Ing. František Čapek

*V Hradci měli Míru,
ten rád jezdil na pionýru.
Čekala ho velká sláva,
se starou značkou Jawa.*

*Jednou ten Míra,
přešel v lese výra.
Utajit se to snažil,
avšak šlo to cítit,
když ho smažil.*

*Myslivci se ptali:
„Jak jsi ho mohl chytit?“
Bobužel Míru znali,
a tak si vydedukovali.*

*Pytlák, to je jasné,
zabil zvíře krásné.*

*Míra si říci nedal
a v lese něco k jídlu hledal.
Vtom zbystřilo ho prase
a v problému byl zase.*

*Z fichtla mu nic nezbylo,
jak to prase řádilo.*

*Po týdnu ho našli,
jak si hodil mašli.
A v dopise stálo
opravdu jen málo.
„Že prý je těžký,
pořád chodit pěšky.“*

Jakub Novák